

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن، تقدیم به همه آزادی خواهان و مبارزان جنبش رهایی و برابری زنان

ناتالی لومل: شخصیتی برجسته در کمون پاریس

نویسنده: کلودین ره* / ترجمه: زهره ستوده

شنبه ۱۵ اسفند ۱۳۸۸ - ۰۶ مارس ۲۰۱۰

ناتالی لومل، این بانوی بزرگ، تاریخ کمون پاریس را نوشته بلکه آن را ساخته است. خاطراتش را به رشته تحریر در نیاورده، نامه ای از او بر جای نمانده است، هیچ چیز فقط امضایش مثل دیگران در پائین اعلامیه های دیواری کمون با شعارهایی مثل: " ما کار می خواهیم و سودش را برای خود، نه استثمارگر می خواهیم و نه ارباب" دیده می شود. (نگاه کنید به کارت عضویت 2010 انجمن دوستداران کمون پاریس)

بهمین جهت به یاد این چهره بزرگ، سال 2010 را به او اختصاص داده ایم. این بهترین فرصتی است که این شخصیت را که تمام زندگی اش را صرف دفاع از دنیای کارکرده، از فراموشی بیرون آوریم.

ناتالی، در سال 1826 در شهر "برست" (1) بدنیا آمد و پدر و مادرش نهایت فداکاری را بکاربردند تا فرزندشان از سطح آموزش خوبی برخوردار شود. وی در سال 1845 ازدواج کرد و دارای سه فرزند شد.

سپس ناتالی و شوهرش، در شهر "کمپر" (2) به شغل کتابفروشی پرداختند. ده سال قبل از رویداد کمون، آنها عازم پاریس شده و ناتالی، در "محله بروتن ها" (3) در مجاورت ایستگاه راه آهن "مون پرناس" (4) در یک کارگاه صحافی مشغول به کار شد. بنا به گزارشی از پلیس، ناتالی به علت: " پرداختن به سیاست، خواندن روزنامه های "ضاله" با صدای بلند، و آمد و رفت مداوم به کلوب ها"، توجه همگان را به خود جلب کرده بود.

ناتالی لومل عضو انجمن بین المللی کارگران (انترناسیونال اول) بود. در سال 1865، سندیکای کارگران صحاف کار، که توسط اوژن ورنل (5) و ناتالی لومل تأسیس شده بود، برابری دستمزد برای زنان و مردان را مطالبه و آن را بدست آورد.

اوژن ورنل، برپائی رستورانی مردمی و همگانی به نام لامریت (6) را پیشنهاد و ناتالی را برای مدیریت آن انتخاب کرد. این ایده با موفقیت مواجه شد.

ناتالی لومل، در دوران "کمون پاریس"، هم خود راضی سازماندهی زنان کرد. در 11 آوریل 1871، وی همراه با الیزابت د میتری یف (7) "اتحاد زنان برای دفاع از پاریس و پرستاری از زخمی ها" را تأسیس کردند. برنامه "اتحاد زنان ..... مطالبات متعدد دیگری را در برمی گرفت از جمله: برابری دستمزد بین مردان و زنان، حق کارکردن (سازماندهی کارگاه های صادره شده)، به رسمیت شناختن پیوند زناشویی اختیاری، حق طلاق و غیره.

طی " هفته خونین" (8)، ناتالی لومل با همیاری دیگر زنان درباریکاد میدان بلانش (9) به مقاومت ادامه داد. وی در 21 ژوئن 1871 دستگیر و به تبعید در یکی از جزایر نظامی محکوم شد. سرانجام ناتالی در 28 ژوئن 1879 (هشت سال بعد)، از تبعید بازگشت. در 8 نوامبر 1879، سرپرستی جشن بازسازی اطاق سندیکائی کارگران صحاف کار به وی محول شد و در روزنامه "سازش ناپذیر" (10) به مدیریت هانری ژشفور (11) به شغل نا کردن روزنامه پرداخت.

هنگامی که بعثت " فرسودگی ناشی از زندگی مبارزاتی"، مجبور به ترک شغلش شد، هانری ژشفور مقرری ناچیزی برای او تعیین کرد. اما در آن ایام، چون هانری ژشفور به "بولانژیسم" (12) پیوسته بود، در نتیجه ناتالی لومل از دریافت کمک مالی وی خودداری کرده و بدین سان در فقر و تهیدستی کاملی فرو رفت.

نابینا، در سن 90 سالگی، ناتالی لومل به خانه سالمندان "بیستیر" (13) منتقل و 5 سال بعد در تاریخ 8 مه 1921 درگذشت: در پنجاهمین سالگرد کمون پاریس در ماه مه.

مارس 2010 - اسفند 1388

برگردان از فصل نامه شماره 1 انجمن دوستداران کمون پاریس، به تاریخ 2010

زیرنویس ها:

*Claudine REY

1 - Brest شهری در شمال غربی فرانسه

2 - Quimper شهری در شمال غربی فرانسه

Les Bretons – 3

Montparnasse – 4

Eugène VARLIN – 5

اوژن وِرلِن متولد 1839 انقلابی فرانسوی و کارگر صحاف کار چاپخانه و دبیر شاخه فرانسوی انجمن بین المللی کارگران (انترناسیونال اول) . وی عضو کمیته مرکزی گارد ملی کمون پاریس و عضو کمیسیون مالی کمون پاریس بود. و در روز 28 مه 1871 به دست ارتش ورسای به طرز فجیعی به قتل رسید.

La Marmite – 6

رستوران عمومی برای کمک به کارگران و زحمتکشان با قیمت ارزان بود و هم چنین فرصتی فراهم کرد تا در این مکان به آموزش سیاسی بپردازند.

Elisabeth DMITRIEFF – 7

الیزابت دِ میتری یف متولد 1851 در شهر "وُلُوک" در روسیه، فمینیست روسی و عضو انترناسیونال اول بود که توسط مارکس در سن بیست سالگی به پاریس فرستاده شد تا در کمون پاریس شرکت کند. پس از هفته خونین به روسیه گریخت.

8 – پاریس، توسط کمونارها در روز 18 مارس 1871 تسخیر و اولین حکومت کارگری جهان که به کمون پاریس معروف است در آنجا برقرار شد. این حکومتدر مجموع بیشتر از 72 روز طول نکشید و طی هفته خونین از 21 تا 28 مه توسط آدولف تی پر رهبر حکومت ورسای و ارتش آن به خاک و خون کشیده شد. در هفته خونین، بیست و پنج تا سی هزار نفر از کمونارها و مردم پاریس در کوچه و خیابان قتل عام وچهل و پنج هزار نفر دستگیر و بسیاری از آنان تبعید یا اعدام شدند.

La place Blanche - 9

L' Intransigent – 10

Henri ROCHEFORT -11

ادیب، روزنامه نگار، سیاستمدار و نویسنده جمهوری خواه و ضد امپراتوری فرانسه و از همراهان کمونارها و از دوستان ویکتور هوگو و ژول والیس و ... بود. وی مدیریت روزنامه "سازش ناپذیر" را بعهده داشت که از ژوئیه 1880 منتشرشده و در واقع صدای کمونارها بود. هانری رُشفورکم کم به راست افراطی و خصوصا" دکنترین بُولانژیسم نزدیک شده و سرانجام منجر به قطع روابط با دوستان سابقش شد. وی در کمال تنهایی و بی تفاوتی مردم به خاک سپرده شد، گرچه تا پایان عمر همچنان ضد روحانیت (آنتی کلریکال) باقی ماند.

Boulangisme - 12

دکنترین جنبش ناسیونالیستی و راست افراطی منتسب به ژنرال ژرژ بُولانژه وزیر جنگ جمهوری سوم فرانسه بود.

Bicêtre -13